

[L. D. Rasmussen.]

Interesser, der vilde opstaa i hvert eneste Indlemmelsestilfælde. Thi hvor en Bykommune var interesseret i en Indlemmelse, var den paagældende Landkommune det maaske ikke, og hvor en Landkommune var interesseret i Indlemmelse, vilde Bykommunen maaske modsætte sig det. Saaledes var Forholdene, og saaledes er Forholdene fremdeles. Saa blev det nu foreliggende Grundlag tilvejebragt ved Loven af 1920, men nu syntes det, som om den højtærede Minister vil sætte sig som Opgave at gøre Spørgsmaalet mere kompliceret, skabe yderligere Vanskeligheder. Jeg sigter saaledes til den foreslaaede Tilføjelse til Lovens § 1 om, at Bykommuner kan søge at faa indlemmet tilstødende Kommuner. Dette kunde man ogsaa efter den bestaaende Lov, og jeg ved f. Eks., at i Odense er dette blevet gjort. Der var Tale om et Stor-Odense og om at faa Indlemmelsesspørgsmaalet ordnet for lange Tider. Der blev i den Anledning begæret nedsat en Kommission, og den blev nedsat under Stiftamtmandens Ledelse. Men Flertallet i Odense Byraad søgte under disse Forhandlinger en Tilknytning til St. Hans Landsogns Repræsentanter og tilbød dem uden om Kommissionens Forhandlinger forskellige Goder, skabte af Odense Købstad, stillede til Odense St. Hans Landsogns Disposition, hvis de kontraktmæssigt vilde indgaa paa ikke at rejse Indlemmelsesspørgsmaalet de første 10 Aar, og da Odense Byraads Flertal syntes, at Landsognet var tilbøjeligt til at gaa ind derpaa, sprængte det de Forhandlinger, det selv havde ønsket om at faa Indlemmelsesspørgsmaalet ordnet for lange Tider. Men det skal ikke forbavse mig, om Odense Købstad, hvis dette Lovforslag bliver gennemført, vil henvende sig til den højtærede Minister og finde et lydært Øre for, at Spørgsmaalet igen bliver rejst om en Indlemmelse af flere tilstødende Kommuner. Det drejer sig om Frue Landsogn, Dalum Sogn, Paarup Sogn og smaa Stykker af Marslev-Birkende Sogn. Hvis Odense Byraads Flertal rejser dette Spørgsmaal, og det bliver imødekommet, er det min Mening, at det vil vare 10—15 Aar, maaske mere, inden hele Sagen bliver bragt i Orden.

Af den Hurtighed, hvormed der er blevet arbejdet i den nu siddende Kommission, der f. Eks. ikke har holdt eet Møde i 1½ Aar, kan man se, hvor ekspres noget saadant gennemføres. Den højtærede Indenrigsminister siger tydeligt nok — det staar i Lands-tingstidenden Sp. 501 —, at selv om en Sag i Øjeblikket er under Behandling, ligger der,

hvis der fra en Købstadkommune kommer Krav frem om flere nye Indlemmelser, deri en Tilskyndelse for Ministeren til at imødekomme et saadant Krav, om end den paagældende Kommune for ganske faa Aar siden selv har sprængt de Forhandlinger, som blev ført paa dens eget Initiativ.

Videre talte den højtærede Minister om det Tilbud, der forelaa fra Odense Byraad om en Ordning, som var tiltraadt af Landdistriktets Bestyrelse. Ja, det er rigtigt, der forelaa Tilbud om en Ordning, ifølge hvilken et Flertal i Odense Byraad vilde tage Byrder paa sig. Jeg har endnu aldrig set, at den ene Kommune frivilligt og overenskomstmæssigt paatager sig Byrder, som den anden Kommune rettelig skulde bære. Jeg har ikke set det, og derfor tillod jeg mig da ogsaa som Medlem af Byraadet at stemme derimod. Jeg mener nemlig, at skal en Kommune paatage sig Byrder, maa den ogsaa administrere de Penge, der medgaar dertil, hvilket ikke var Tilfældet her. Man paatog sig altsaa saadanne Byrder, og Distriktets Bestyrelse var tilbøjelig til at ville gaa med dertil, men tog det Forbehold, at den naturligvis ikke kunde binde Landdistriktet, før Beboerne havde faaet Lejlighed til at udtale sig derom. Det hele blev imidlertid forkastet med en meget stor Majoritet — det var saa godt som enstemmigt, man forkastede den Ordning, som Odense Byraad havde fremsat Forslag om. Mig bekendt har det ærede Medlem Hr. Hauge ikke anvendt nogen særlig Veltalenhed eller Anstrengelse for at faa Befolkningen derude til at forkaste denne Ordning, og jeg kan sige til den højtærede Minister, at det var Venstremænd, Konservative, Radikale og Socialdemokrater — det var dem alle i Flok —, som ikke ønskede denne Ordning, men ønskede Indlemmelsesspørgsmaalet bragt i Stand.

Den højtærede Minister sagde, at det var ikke muligt for Kommissionen at arbejde hurtigere, end de ønskede Oplysninger fremkom. Nej, det er vist rigtigt, men der kunde maaske af og til falde en lille Bemærkning fra Kommissionen til de paagældende, som man ønsker Oplysninger af, om de ikke kunde skynde sig en lille Smule mere. Det synes jeg godt der kunde. Man ved jo, hvordan det til Tider kan gaa; den Part, hvoraf man søger Oplysninger, er maaske ikke interesseret i, at Arbejdet gaar saa forfærdelig hurtigt, og saa tager man den med Ro, som man siger. Det er derfor vist ingen Skade til, at de bliver opfordret til at skynde sig en Smule. At den her foreslaaede Lov skal have